# PSALMUL 129

1. [1]Destul m-au asuprit cu
ură
din tinerețea mea mereu,
să spună Israel, să spună,
câte-asupriri avut-am eu...
[2]Destul, destul mă asupriră
din tinerețe pân-acum,
dar nu m-au biruit niciunii
și nu m-au doborât nicicum.

2. [3]Plugarii mi-au arat
spinarea,
cu brazde lungi am fost
brăzdat.
[4]Dar DOMNU-i drept: tăiat-a
funĭa
cu care cei răi m-au legat.
[5]Să dea ‘napoi plini de rușine
cei ce urăsc Sionul sfânt,
[6]să se usuce ca și iarba
pe-un ‘coperiș uscat de vânt!

3. 7Secerătorul nu-și va
umple
vreodată mâna lui cu ea,
nici cel ce leagă snopii brațul
cu dânsa nu și-l va umplea.
8Și câți trec nu zic: „Fiți cu
DOMNUL
și binecuvântați fiți voi!”
nici: „În al DOMNULUI sfânt
Nume
vă binecuvântăm și noi!”